

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 325 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Tweede druk

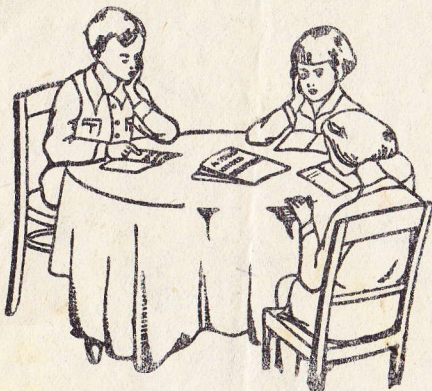
Nr 219.

A. HANS

De Jonge Verstoorting

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Tweede druk.

A. HANS
Nr 219.

De Jonge Verstooteling

Uitgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DE JONGE VERSTOOTELING.

I.

Leo stond op den Scheldedijk bij Grembergen. Hij keek naar de booten die voorbijvoeren. Vanwaar kwamen ze en waarheen gingen ze ?

Antwerpen en Gent... Leo had die steden dikwijls hooren noemen en hij kon ze op de kaart wijzen. Maar hij was er nooit geweest. Hij had willen meevaren met zoo'n schip, ver van huis... en wel voor altijd weg.

Voor altijd ? Ja, maar dan zou grootmoeder moeten meegaan. Hij zou ze niet alleen achter laten. De oude vrouw gaf hem wel eens een klap en kon erg ruw spreken. Vader en moeder had hij nooit gekend. Grootmoeder was zijn eenige familie op de wereld voor zoover hij wist.

Daar naderde weer een sleepboot, die drie lange binnenschepen trok.

— Later wil ik ook varen, zei Leo bij zich zelf.

Daaraan dacht hij dikwijls... Het leek hem een heerlijkheid toe op zoo'n sleepboot te staan, of schip-

per te zijn. Bij grootmoeders huisje was een vliet en lagen eenige booten in, waarmee boeren naar hun land voeren, om een grooten omweg langs een brug te vermijden. Als Leo hun zag, maakte hij zoo'n bootje los en met een langen stok «boomde» hij, dat wil zeggen, duwde hij 't schuitje voort. En dan verbeeldde hij zich een schipper te zijn.

— O, voor altijd mogen varen !

Plots voelde de droomende Leo een ruwe greep in den nek. En tegelijk kreeg hij een klap om zijn ooren.

— Let ge zoo op uw koeien! klonk het.

Boer Jan stond daar wiens koeien Leo moest wachten. De twee dieren hadden zeker bemerkt dat hun jonge meester niet op hen lette en waren van hun gras kant naar de klaveren van een anderen landbouwer gewandeld.

— Ge moet me niet slaan ! zei Leo nijdig.

— Nog een grooten mond opzetten ook!

En de boer gaf den knaap een duw. Leo gleed van den dijk.

— Lui aard, ge deugt voor niets, schreeuwde boer Jan.

Leo werd nog boozzer. Hij zag een kluit aarde in zijn nabijheid en smet ze naar den boer. Pats... de aarde spatte uiteen tegen boer Jan's neus.

— Ik wil niet geslagen en gestampt worden door zoo'n gierigen aap! raasde Leo.

Woedend sprong de boer naar beneden. Zijn neus

bloedde. Leo snakte een dikken tak die van een notelaar afgewaaide was en zwaaide er mee.

— Me gerust laten, en anders geef ik u van den dezen, dat ge nog platter en magerder wordt! dreigde hij.

Leo was sterk en groot voor zijn veertien jaar en baas Jan maar een kleine man.

De boer scheen nu te schrikken van de drift, welke in Leo's oogen fonkelden en zijn gezicht rood kleurde en hij trad een eind terug.

— Toon u niet meer op mijn hoeve, want dan jaag ik den hond op u, nietwaard! waarschuwde hij.

— Wacht uw koeien zelf! antwoordde Leo.

Hij liep heen. Hij was dus zijn postje kwijt. Sedert hij na de groote vacantie voor goed de school verlaten had, was hij in dienst geweest bij boer Jan maar erg tegen zijn zin.

— Blij dat ik weg ben, mompelde Leo. Grootmoeder zal wel kwaad zijn maar ik kan mij bij een anderen boer verhuren. Die ezel heeft me al meer geslagen. Vandaag kon ik het niet verdragen. En als ik voor niets deug, wel, dan kan hij me missen.

Velen in 't ronde en vooral vrouwen, riepen het Leo dikwijls toe «dat hij voor niets deugde».

O, Leo haalde dikwijls een ondeugende streek uit anderen deden dat ook. Waarom werd het van hem zoo bijzonder kwalijk genomen? Leo was er soms verbitterd over. Eergisteren zei vrouw Liza tot haar Miel,

die even met Leo sprak: „Met zulk een jongen moet ge niet spelen”.

Eens was Cyriel van boer Toon mee gaan kijken naar Leo's konijnen. Zijn moeder haalde hem terug en ze zei „Ik wil niet dat ge in dit huis komt”.

Leo stapte nu traag heen. O, mogen varen op de Schelde, ver van deze streek en ver van menschen, die zoo hard waren voor hem!

Een plan kwam bij hem op! Hij zou er dadelijk met grootmoeder over spreken.

Hij kwam aan een kleine lage woning, die er zeer vervallen uit zag.

Leo trok binnen. Een oude vrouw zat kant te maken op een kussen. Ze had een grof gezicht en van onder de verrafelde muts kwamen slordige grijze haren uit.

— Wat komt gij hier doen ? vroeg grootmoeder met schelle stem.

— Ik ben weggejaagd.

— Weggejaagd door baas Jan. En wat hebt ge dan uitgemeten, deugniet?

— Ik keek naar de schepen en de lafaard kwam stilletjes achter me en gaf me een klets. Hij smiet me van den dijk. En dan heb ik een kluit aarde tegen zijn neus gegooit.

— Van eigen joeg hij u weg! En nu zeker eten van wat ik verdien, zoo'n groote, kloeke loebas!

Driftig schoof grootmoeder haar kussen weg. Ik wil ander werk doen, hernam Leo.

— En wat dan ?

— Varen op de Schelde. Ik zal elken Zondag naar huis komen en u mijn geld afgeven.

— Ge zijt gek! Gij varen... Wat weet gij van schepen af.

Ik zou 't leeren...

— Zwijg er over! Ik wil u niet op 't water... Om te verdrinken, zeker.

— Ik kan zwemmen....

— Ge moogt niet varen... Ja, ja, we kennen dat. Er van door trekken. En mij in den steek laten. Ik die u grootgekweekt heb!

— Grootmoeder, ik zal mijn geld afgeven...

— Ja, in de herbergen te Dendermonde of Antwerpen. En grootmoeder naar de maan wenschen. Wel, gij dommerik om u te laten weggagen!

— Ik laat me niet slaan door dien gierigen vent...

— Ge verdient het natuurlijk. Als ge koeien wacht, moet ge niet naar 't water zitten gapen. En de beesten waren weggelopen, hé?

— Toch laat ik me niet slaan.

— Ge zoudt zelf baas willen zijn, zeker!

— Varen!

— Zwijg over dat varen! Ge zoudt op een schip ook niet deugen... Weggejaagd? Een andere boer, als hij het hoort, zal u ook niet willen.

— Te beter! riep Leo nijdig uit.

— —Ha, te beter ! Ja, ja, te beter, hé! Rentenier zijn, niet werken en toch bijschuiven op etenstijd. Ge

moest op een kasteel geboren zijn! Maar ge zit hier in een klein hok van een huisje, zonder beurs geld aan uw hals! En als ge niet werkt, moogt ge doodvallen van den honger, hoort ge? Ik heb lang genoeg alleen voor u geklawierd, verdriet van mijn leven.

— Ik wil werken... Laat me gaan varen!

— De streken van uw vader hé! Die moest ook gaan varen.

— Was vader schipper? vroeg Leo met levendige belangstelling.

Grootmoeder had zelden over hem gesproken.

— Een nietwaard, dat was hij, en zijn streken zitten ook in u! bromde grootmoeder. Ik klap niet over uw vader... Was hij maar liever naar de maan gevaren, dan met mijn dochter te trouwen!

Had vader een schip?

— Zwijg!

De oude vrouw werd rood van nijd.

— Ga gras snijden voor de konijnen! gebod ze dan.

— Neen! eerst wil ik weten of vader een schip had!

— Wel gij stoute jongen. Zult ge misschien wat tegen mijn neus smijten lijk bij boer Jan. Hij moest u de beenen stuk geslagen hebben!

— Dat hij eens probeert... ik kan hem baas. Zijn neus is nu gezwollen maar dan sla ik ze plat als een band.

— Franke rat! Om konijnenneten.

Grootmoeder greep den stooftaak. Brutaal was Leo

dikwijls maar nu met grootmoeder vechten, dat kon toch niet, En nu verliet hij het huisje. In een klein stalletje nam hij een zak en een sikkels en hij ging naar den graskant aan de vliet. Hij legde er zich lang af neer.

Grootmoeder wil niet, dat ik ga varen, zei Leo bij zich zelf. Vader was ook een schipper.

En eigenlijk voor de eerste maal van zijn leven betreurde Leo het dat hij zijn vader niet meer had. Hij wist immers ook niet, wat zijn vader eigenlijk was. En moeder kon hij zoowat voorstellen als grootmoeder.

— Ja vader zal een schipper geweest zijn, dacht Leo. Ik ben te Antwerpen geboren. Daar is veel scheepsvolk. Grootmoeder wil er niet over spreken. Ze was zeker ook kwaad op vader, omdat hij vaarde. Zoo'n oude vrouw is bang van 't water! Ik blijf toch niet bij de boeren. Als ik eens weg liep en uit Antwerpen een brief aan grootmoeder schreef, een schoonen brief.

Maar daartoe kon Leo toch niet besluiten.

— Zeg, van mijn gras blijven! zoo stoorde een stem Leo in zijn gemijmer.

De jongen keek op. 't Was Sylvie, die wat verder woonde.

— Ik snijd er toch niet van! Kwaak zoo niet!

— Ge hebt een zak bij u en een sikkels.

— Wil ik er uw lange ooren eens mee afkappen? spotte Leo.

— Er zal wat groeien van u... Ge deugt voor niets

— En gij moet zwijgen !

Kwaad sprong Leo op.

Sylvie ging haastig verder. Ze was bang van den grooten roefel, zooals ze bij zich zelf bromde.

— Mijn konijnen zullen zich vet eten van uw gras! riep Leo haar na.

En nu begon hij waarlijk als een wildeman te snijden. Met een uitpuilende baal gras keerde hij naar huis terug. Door het laag venstertje liet hij aan grootmoeder zien dat hij zich geweerd had.

Maar toen hij den oogst in het stalletje gelegd had en binnen trad, sprak de oude vrouw nog slecht gehuimd :

— Van gras trekken zult ge niet eten. Een kloek loebas, zooals ge zijt, moet werken.

— Op een schip kan ik meer verdienen dan bij den boer.

— Weer over dat verwenschte schip. Wilt ge me ziek maken van kwaadheid, zageman? 'k Zag u liever in de Schelde dan op een boot.

— Dat meent ge niet!

— Mij alleen laten, nu ik oud ben! Zonder mij zal ge in een gesticht.

Dat wist Leo wel. En hij voelde nu dankbaarheid. Hij zou nu zijn plan dan maar uitstellen.

— Na den noen zoek ik een nieuwe plaats, beloofde hij.

— Zoo hoor ik 't liever.

Er kwam een bezoeker. En de jongen schrok. De veldwachter stak de deur open.

— Ha, zei hij, daar zit de gast, die bloed vergiet Zoo jong nog en al een vechter. En wanneer gaat ge er met de messen op los? Ge valt nog in mijn handen om u naar de gevangenis van Dendermonde te leiden

— Wat, moet Leo naar de gevangenis ! kreet grootmoeder half weenen reeds.

Leo gluurde al, hoe hij door de achterdeur zou ontsnappen.

— Naar de gevangenis, nog niet, nog niet, stelde de veldwachter de oude vrouw gerust. Maar baas Jan is komen klagen.

— Moest baas Jan mijn jongen dan slaan en van den dijk smijten! Maar dat zal hij niet verteld hebben! De flauwe vent, om voor zoo iets naar den burgemeester te loopen! sprak grootmoeder die partij koos voor haar kleinzoon.

— Maar Jan had een leelijke neus, hernam de veldwachter.

— Wel hij mag ze aan ieder toonen, want hij heeft ze verdiend!

— Vertel eens hoe alles geschiedt is, zei de politie-man tot Leo.

En toen hij 't verhaal gehoord had, vervolgde hij

— Baas Jan ging zijn recht te buiten, dat is waar. Maar 't is ook waar dat Leo in 't wilde opgroeit en voor niets deugen zal.

— Wat misdoet hij?

— De menschen klagen...

— Ja, omdat dommerikken mij een heks noemen omdat ik den moed had een klein kind te aanvaarden en op te kweeken en 't niet in een gesticht stak.

— In een gesticht zou hij toch een goede opvoeding krijgen en een goed ambacht leeren. Gij zijt oud.

— Zoolang ik leef komt Leo niet in een gesticht.

— Als hij maar niet in de verbeteringsschool geraakt.

— Er zijn er andere, die dat meer verdienen.

— Ge zijt koppig, oordeelde de veldwachter. De burgemeester heeft u dikwijls goeden raad gegeven. In een gesticht zijn zulke jongens — die geen vader hebben en in 't wild rond loopen — heel goed.

— En Leo komt er niet in, zoolang ik nog een kruimel kan verdienen.

Sylvie, de buurvrouw trad binnen. Ze durfde nu Leo trotséeren, want ze had door het raam den veldwachter bemerkt.

— Ik moet u juist hebben, sprak ze tot den politiemann. Die deug niet daar heeft van mijn gras gestolen. En als ik het hem verbood, wilde hij mijn ooren afkappen.

— Een vechter groeit er uit! beweerde de veldwachter. Ooren willen afkappen.

— Ik zei dat maar om te lachen! riep Leo.

— En 't was zeker om te lachen dat ge mijn gras gepakt hebt?

— Voor een beetje gras, zoo'n spel maken! kreet

grootmoeder. Vertel dan ook aan den veldwachter dat ge gisteren klaver gestolen hebt van boer Claas.

— Dat zijn leugens!

— Leugens! Moet ik nog getuigen noemen?

— Ik ben een vlijtig mensch.

— Tut, tut, nu niet babbelen als eksters! schreeuwde de veldwachter. Leo, waar is dat gras? vroeg hij.

— In den stal...

— En 't is van Sylvie's kant?

— Aan de vliet...

— Ik heb het gepacht, beweerde Sylvie.

— En ook betaald? treiterde grootmoeder.

— Ja, al zijn 't uw zaken niet.

— Leo draag dat gras naar Sylvie's woning en blij voortaan van een anders eigendom! beval de veldwachter.

— 't Lijkt of 't goud is! spotte grootmoeder.

De politiemann zag toe, dat de knaap gehoorzaamde. Leo deed het met wrok in 't hart, maar hij vreesde het gesticht.

De veldwachter gaf hem dan nog een strenge vermaning.

Toen grootmoeder met Leo weer alleen was, zei ze:

— Jongen, roer u niet, want als ze u kunnen pakken, steken ze u ergens binnen, geloof me...

Leo voelde innige dankbaarheid voor zijn grootmoeder. „Ik zal een nieuwe plaats zoeken”, beloofde hij.

— Ja, en doe uw best en verdraag veel. We zijn arme menschen...

II.

Leo was bij een nieuwen boer in dienst en wachtte diens koeien in een weide bij de vliet. 't Was een **schoone** Oktobernamiddag. Aan de overzijde naderden twee jongens. Een was Free, een zoon van boer Jan en ongeveer van Leo's ouderdom.

— Dat papkind is daar, bromde Leo.

Hij had een hekel aan Free. Toen hij op de hoeve woonde, had Free hem dikwijls geplaagd en hem zijn armoede verweten. Dat was laf.

— Zit ge nog niet in de verbeteringsschool! schreeuwde Free nu aan den overkant.

— Papjongen, ga aan uw moeders rok hangen! spotte Leo die genoeg bemerkt had, hoe Free thuis bedorven werd, en zijn moeder altijd dwong naar zijn zin te doen.

— Vader zal met een advocaat te Dendermonde spreken en dan zult ge naar de verbeteringsschool vlieden.

— Is zijn neus al genezen? vroeg Leo. Die was schoon geworden, hé?

— De gendarmen moesten u weggedaan hebben! Ge deugt net... Van den winter moogt ge weer gaan schooien.

Ja, 's winters zond grootmoeder haar kleinzoon wel eens de baan op om te gaan bedelen.

— Zeg Camiel, vervolgde Free tot zijn vriendje, dan staat hij aan de deuren te schreemen... Een boterham als 't u belieft... ik heb zoo'n honger En zijn grootmoeder, dat oud wijf, tast 's avonds zijn zakken af om te zien, hoeveel centen hij achter houdt.

Camiel lachte, want hij kreeg veel peren en appels van Free.

— Zijn grootmoeder is een tooverheks... Ze maakt het vee ziek! hernam Free.

— En kinderen ook! beweerde Camiel.

Plof... Leo sprong in de vliet en met krachtige slagen zwom hij naar den overkant. Hij liet zijn grootmoeder niet hoonen.

Free en Camiel stonden even verbluft. Maar dan begrepen ze Leo's bedoeling. En ze namen de vlucht. Doch de vliet was smal en Leo stond al aan den overkant. Vlug wrong hij het water uit zijn kleeren, om sneller te kunnen loopen. En gauw had hij Free ingehaald. Hij wierp hem op den grond.

— Niet slaan, niet slaan, ik zal u goede peren brengen... O, niet slaan! smeekte Free.

Camiel bekommerde zich niet om zijn vriend en rende voort.

— Lafaard, wat hebt ge van mijn grootmoeder te zeggen? vroeg Leo aan Free.

— Niets... niets...

— Ik zal u heksen...

Hij gaf Free een trap. Maar de zoon van boer Jan zette een hooge keel op.

— Ge zijt geen partij voor mij, hernam Leo die iets als medelijden voelde. Als ge nog eens kwaad spreekt van mijn grootmoeder, ramel ik u af. Ga uw weg, papventje! Laat uw moeder uw traantjes afvegen.

Free stond recht en vlug verdween hij, woedend dan toch over die vernedering.

Leo zwom terug en perste zijn kleeren uit. Bah ze zouden wel drogen aan zijn lijf. Hij was bij slecht weer, als hij koeien wachtte, zoo dikwijls doornat geweest.

's Avonds bemerkte men op de hoeve niets van de zwempartij. Leo sliep hier. 's Zaterdagsavonds ging hij tot 's Zondagsavonds naar grootmoeder.

Twee dagen verliepen. Leo zag Free niet meer. Een dochter van den boer kwam in de weide.

— Ge moet naar 't hof gaan, zei ze.

— Waarom ? vroeg Leo.

— Ge zult het wel hooren, spoed u maar!

— Zeker een boodschap naar Dendermonde doen dacht Leo.

Dat gebeurde wel eens meer, en 't was voor den knaap een pleziertocht. Hij liep dan op een draf om wat langer aan de Scheldebrug te kunnen staan en de beweging der schepen te zien.

Maar op de hoeve ontstelde hij. De veldwachter stond daar.

— Ga eens mee naar 't dorp, zei hij

— Waarom ? vroeg Leo.

— Dat zult ge hooren.

De jongen dacht dadelijk aan den neus van baas Jan en den advokaat, al wist hij niet wat voor een mensch een advokaat was.

Leo maakte een beweging om weg te loopen, maar de veldwachter greep hem bij den arm.

— Zoo niet, zei hij.

En toen begreep Leo, dat hij gehoorzamen moest.

— Zijn geweten spreekt, zei de boer.

— Ik wist niet, dat hij zoo slecht was, al zei ieder een dat hij niet deugt.

— Ge moet er medelijden mee hebben, fluisterde de veldwachter. 't Is al koppigheid van zijn grootmoeder, die hem zelf wilde kweeken. Zoo'n jongen had in een gesticht een goede opvoeding gehad.

Met benepen hart vergezelde Leo den veldwachter, die niets uitliet over de reden der aanhouding. De menschen langs de baan keken nieuwsgierig toe. Sommigen beweerden het voorspeld te hebben dat het slecht zou afloopen met den jongen van de heks.

Leo voelde zich beschaamd. Zoo opgebracht worden door de politie. Tranen van woede drongen in zijn oogen. Baas Jan was toch begonnen met te slaan! Waarom bleef hij vrij? En wat had een advokaat er zich mee te moeien? Hij was toch bij de ruzie niet geweest.

Leo werd voor den burgemeester geleid. En deze vroeg .

— Wat heb ge gedaan met de twee konijnen, die ge bij baas Jan weggenomen hebt ?

Vlug verhief Leo het hoofd. Wat zei de burgemeester? Konijnen weggenomen!

— Ik weet van geen konijnen ! kreet Leo.

— Zeg nu de waarheid, dat is 't beste!

— Ik heb geen konijnen gestolen.

En Leo herhaalde dit telkens bij alle andere vragen.

De burgemeester liet Leo naar 't klooster brengen om er te overnachten. Hij wilde den knaap niet in 't gevang zetten. Leo moest nu eens goed nadenken. Treurig zat de jongen in eene kleine kamer. Hij weerde om grootmoeder. Soms balde hij ook de vuisten en beukte ze op de deur.

— 't Is onrechtvaardig ! schreeuwde hij. Baas Jan liegt... Hij wil me in de verbeteringsschool hebben... Een advocaat doet met hem mee. Die krijgt zeker ook appels en peren.

De veldwachter had aan grootmoeder verteld, wat er gebeurd was. De oude vrouw kwam jammerend naar 't dorp. De burgemeester trachtte ze te kalmeren.

— Weet gij iets van deze konijnen? vroeg hij.

— Konijnen ! Leo zou geen konijnen stelen... Levens van baas Jan. Die vent zit vol hoogmoed... Hij wil wraak over zijn neus en kan niet verdragen dat mijn jongen bij mij blijft... Steek me ook maar bij Leo! Zet de heks gevangen bij den jongen... we hebben maar elkaar op de wereld.

Grootmoeder mocht even bij Leo. Ze klemde hem tegen zich. „Ik heb geen konijnen gestolen!“ riep hij gedurig.

't Kostte moeite ze te scheiden. En schreiend keerde de oude vrouw naar haar huisje terug.

De menschen wisten nu 't gebeurde. Free, de zoon van boer Jan, had 's morgens vroeg Leo van 't hof zien sluipen. De stoute gast kwam uit den stal met een mandje. En er werden twee konijnen vermist. Leo was natuurlijk de dief. Ja, 't moest slecht afloopen met dien kapoen. Hij deugde voor niets... In een gesticht zou hij misschien beteren.. En wie weet, 't kwaad zat er in.

Zoo werd er gesproken. O, neen voorbeeldig was de opvoeding van Leo niet geweest. Zijn grootmoeder, die zelf veel ellende had gekend en nooit wat anders leerde dan kant maken, was ruw.

Maar de menschen vergaten dat de ruwheid dikwijls een goed hart verbergt, al ware 't beter die ruwheid af te slijpen.

Leo bracht een treurigen nacht door. Hij sliep wel, maar schrok menigmaal wakker.

's Morgens moest hij weer bij den burgemeester komen. De veldwachter haalde hem. Leo wilde niets bekennen.

En er was een man die den burgemeester wilde spreken... ook over die konijnen. Hij trad binnen met een meisje van twaalf jaar. Leo kende ze beiden: den dokwerker Petrus en zijn dochtertje Thilde.

— Mijnheer de burgemeester, zei Petrus, vanmorgen hoorden we van een kennis de historie van die konijnen. En ik geloof dat Leo onschuldig is. Mijn dochtertje zag gisteren, toen ze naar school ging, dat Free van boer Jan twee vette konijnen verkocht aan een leurder van Dendermonde.

De burgemeester keek vreemd op. Thilde bevestigde wat vader gezegd had. 't Was niets vreemd, dat een boerenjongen konijnen verkocht. Er waren knapen die zelf van die dieren hielden. Maar dan wachtten ze toch de kooplieden op het hof af. Waarom deed Free het op een eenzaam plaatsje, ginder waar de dokter woonde.

Buiten klonk het gejoel van de kinderen die naar school gingen.

— Zoek Free eens op en breng hem hier, zei de burgemeester tot den veldwachter.

't Duurde niet lang of de zoon van boer Jan trad binnen. Hij zag er schuw uit.

— Welke konijnen hebt ge gisteren aan dien leurder verkocht ? vroeg de burgemeester.

— De mijne ! antwoordde Free verschrikt.

— Waar was dat ?

— Op ons hof.

— Maar ge hebt ook twee konijnen verkocht dicht bij de kapel.

— Niet waar !

— Thilde heeft het gezien.

— Ze is mis... 't Was op het hof.

— Free, ge zijt bezig met liegen, sprak de burgemeester streng. Ik wil de waarheid weten... En anders neem ik u mee, naar een plaatsje waar ge liever niet komt.

Free stond daar te beven en keek naar den grond.

— De waarheid ! herhaalde de burgemeester.

Free begon te weenen.

— Leo heeft geen konijnen gestolen, zei de burgemeester.

— Neen...

— Gij hebt die twee konijnen verkocht ?

— Ja...

Free zei het met bibberende stem.

— Waarom hebt ge Leo beticht ?

— Hij had me geslagen...

Free moest alles bekennen, stuk voor stuk haalde de burgemeester er de waarheid uit. Free had een gemeen plan bedacht om zich te wreken over zijn nederlaag bij de vliet. Hij zou Leo van zijn diefstal betichten. En dan moest deze zeker naar een verbeteringsschool, zooals men een rijksopvoedingsschool noemde. Hij had twee konijnen stilletjes verkocht en toen gedaan of ze gestolen waren. En hij beweerde Leo uit den stal te hebben zien komen. Zijn vader, die 't niet kroppen kon dat Leo vrij liep, was naar den burgemeester gegaan. En zoo werd de arme Leo verdacht en opgeleid.

— Free, ge hebt gemeen en laag gehandeld, zei de burgemeester. Ge blijft hier tot uw vader komt. Ik zal om hem zenden. Leo, 't spijt me dat ge onschuldig op-

gelaten werd. Ge moogt natuurlijk nu seffens weg gaan. En ik zal aan iedereen vertellen dat ge eerlijk zijt. Petrus en Thilde, ik bedank u voor deze inlichtingen.

Leo keek eens dankbaar het meisje aan ; hij groette niemand en liep heen, recht naar grootmoeder.

— 't Is uitgekomen! riep hij, het huis binnenspringend. Free van boer Jan is valsch geweest.

— Zijt ge vrij ? vroeg de oude vrouw.

— Ja, ja.

— God zij geloofd !

En nu moest Leo alles vertellen.

— Zullen ze nu die leugenaar en valschaard in de verbeteringsschool steken? bromde grootmoeder.

Free kreeg van zijn vader een pak rammel. En wel drie dagen zat hij op een zolderkamertje. Hij mocht er alleen af om naar school te gaan. Maar baas Jan zei toch nog dat Leo ook niet deugde. En veel mensen praatten hem na. Nog moest Leo ondervinden, dat hij een verstooteling was, al nam de boer hem terug in dienst.

IV.

Weken gingen voorbij. Leo mocht voor den winter nog op de hoeve blijven als knechtje. Maar nu was het Zondag en hij zat bij grootmoeder.

't Was wild weer. De storm gierde over het land en

bij wijlen bliksemde en donderde het. Met den avond werd het nog onstuimiger.

— Ik blijf vannacht hier en zal morgenochtend naar 't hof gaan, zei Leo. 't Huisje zou kunnen omwaaien en wat zoudt ge dan doen alleen, grootmoeder?

— Ja blijf... Ik ben waarlijk benauwd van zulk noodweer.

Ze gingen vroeg te bed. Leo sliep onder de pannen. Wat maakte de wind een geweld. Maar Leo kende geen vrees. Hij sliep vlug in.

Plots werd hij wakker. Verschrikt rees hij op. Grootmoeder riep van beneden:

— Leo, Leo, water in huis ! gilde ze.

De knaap sprong uit bed en gleed van de ladder. Plets... hij kwam in 't water terecht. Het reikte hem tot zijn knieën.

— Ik hoorde zulk een aardig lawaai ! kermde grootmoeder uit haar bed. En ik begreep al meteen dat er water binnenstroomde. 't Was over twee en twintig jaar ook zoo... En voorzeker een gat in den dijk... O, help me naar den zolder! Maar 't zal tot daar ook komen.

Leo was al van zijn schrik hersteld. Hij wierp grootmoeder haar kleeren toe. „Trek ze aan, ik ga om den boot, we moeten naar mijn baas varen. Die woont hoog! zei de knaap.

Hij stormde de ladder op. Nooit had hij zich zoo vlug gekleed als nu. Dadelijk was hij weer beneden.

— Grootmoeder, niet benauwd zijn, sprak hij.

Met moeite kreeg hij de deur open. Door het water plaste hij naar de vliet. Wat steeg het ! Het reikte hem tot aan de borst. En hoe krachtig stroomde het. Leo moest zich inspannen om te been te blijven.

Hij bereikte een bootje, dat daar lag voor het land zooals we hiervoren vertelden. Rap de koord door gesneden. Leo sprong in de schuit. Met een pers wilde hij koers zetten naar het huisje. Er was al water genoeg over het land om te varen. Maar de stroom was sterker dan de stok van Leo. De knaap voelde de schuit afdrijven. Hij sprong er uit en greep het touw. En zoo trok hij met alle kracht de boot mee. Hij maakte ze vast aan een goot. Nu ging hij om grootmoeder. De knaap tilde de oude vrouw op. Hij boog onder den last. Maar hij was kloek. En in tijd van nood schijnen de krachten te verdubbelen.

— O, jongen, jongen toch, jammerde grootmoeder.

— Niet bang zijn...

Hij kreeg ze in de boot.

— En mijn huisje achter laten! schreide de oude vrouw.

— Toe, toe... 't is nu om 't leven... Ha, de konijnen ik zou ze nog vergeten...

— Die zijn al vermoord! Het hok staat laag.

Verdronken... zijn konijnen ! Leo wilde het toch onderzoeken. Maar het stalletje was al ineengezakt. Een hoop puin stak boven den vloed uit. Leo zag het bij 't maanlicht. Hij voelde medelijden met de arme dieren. Maar hij mocht niet talmen, maakte de boot

los en trok ze voort. 't Was een zware tocht. Het water reikte Leo tot aan de schouders. Had hij maar riemen gehad om te roeien!

Vooruit... met moed! Grootmoeder moet gered worden. Er klonk over de streek geroep en geschreeuw. Alle menschen waren in nood.

Leo zag een hoeve. Uit een raam kwam vreeselijk gegil.

— Hoor eens... wie zijn dat? vroeg grootmoeder luid om zich in den wind verstaanbaar te maken.

— 't Is 't hof van baas Jan...

— Ze moeten 't weten !

— Laat ze piepen en kermen !

En wild trok Leo zijn boot voort.

— Help! Help!

't Noodgeschrei achtervolgde Leo. Plots keerde hij de boot.

— We zullen ze van baas Jan meenemen! schreeuwde hij.

— Zijt ge gek! Wat hebben ze met u gedaan! kreesch de oude vrouw.

Maar Leo luisterde niet naar haar, en wel naar zijn goed hart. Wankelend kreeg hij de boot op de hoeve. De hond huilde vervaarlijk aan zijn ketting en stond boven op het hok, toch nog in 't water. Kippen waren op een graanmijt gefladderd.

Leo kwam met zijn boot onder het gevelraam van de bovenkamer, waar de vrouw van baas Jan met Free en diens zusje Trees en Marie gevlucht waren.

— O, help ons, brave menschen! smeekte de boerin. Baas Jan en mijn oudste jongen zijn met de beesten weg, maar ik vrees dat het water tot aan het dak zal komen. Ik houd het hier niet meer uit. Ik ben half dood van schrik. En mijn man zal niet meer terug keeren. 't Water rijst zoo hoog!

— Laat u uit het venster in de boot zakken! riep Leo.

— O, ik durf niet!

— De boot ligt er vlak onder! En ik zal u vast pakken!

— Als ze niet wil, moet ze 't weten! gromde grootmoeder. Maakt voort, Leo.

— Pak eerst Marie, hernam de boerin.

— Alloh, laat ze neer.

't Kind schreide, maar Leo greep ze met zijn sterke armen. En dan Trees.

— Moeder, ik durf niet, kermde Free.

— Vooruit, bangerik, beval Leo. Of ik vaar weg.

Free liet zich zakken en Leo nam hem vast. En nu was het de beurt aan de boerin... Ze geraakte ook veilig in de boot.

De hond jankte akelig; 't was of hij begreep dat hij alleen achterbleef.

— Hoor Duc eens! kermde de boerin.

— Toe... 't Is maar een hond... laat ons naar 't dorp varen! sprak Free.

— Maar een hond! snauwde Leo hem toe.

Hij snakte Free uit de boot, zette hem tot aan de schouders in 't water.

— Ga om Duc, beval hij, of ik laat u ook hier.

— 'k Durf niet... Moeder, moeder! gilde Free.

— Er om! En rap! gebod Leo. Ik moet de boot vast houden.

— Mijn jongen zal versmooren! kreet de boerin. Omver waaien en versmooren!

— Neen, neen, hij is hier buiten den wind.

— Moeder, ik durf niet! hernam Free weenend.

Men hoorde den hond aan zijn ketting rukken. En zijn gehuil sneed Leo door 't hart. Hij bond de boot aan een boom en plaste naar Duc toe. Vlug opende hij den halsband. De hond zwom mee en klom in de schuit. Free zat er ook weer in.

— Moeder, ik ben zoo nat kloeg hij.

— 't Water is nooit droog geweest! spotte Leo.

— 't Is schoon dat ge ons helpt, zei de boerin die nu toch ook aan al het gebeurde moest denken.

— Als mijn jongen in de verbeteringsschool had gezeten, zou hij u nu niet kunnen redden, snauwde grootmoeder.

— Mijn man had ongelijk.

— Toe zwijg nu maar daarover! riep Leo.

De boerin was vroeger toch vriendelijk voor hem geweest, heel anders dan baas Jan, haar man.

Leo trok de boot voort. Wat verder was het water zoo diep niet. Hij eischte toen, dat Free uit de schuit zou komen, om te helpen trekken.

— 'k Durf niet! kermde de jongen van boer Jan.

Maar Leo trok hem buiten boord, al kloeg moeder ook, dat haar zoontje een ziekte zou opdoen.

Onderwege kwamen ze baas Jan en zijn oudsten zoon tegen, en die twee spanden zich nu aan het touw. Ze bereikten het dorp. En de vrouwen, de meisjes, Free en Duc gingen bij medelijdende menschen die een hoog huis hadden.

Plots dacht Leo aan Petrus, den dokwerker. Die woonde ook in de laagte. En misschien was hij zelf wel te Antwerpen, waar hij soms dagen achtereen verbleef, als er veel booten moesten gelost of geladen worden. Thilde van den dokwerker had toen zijn onschuld aan 't licht gebracht.

Leo aarzelde niet meer.

— Gaat ge mee, menschen redden? vroeg hij aan Bert, den oudsten zoon van baas Jan.

— Waar?

— In den polder... Petrus de dokwerker woont zoo laag.

— We zouden riemen moeten hebben. Of twee kloeke stokken.

Stokken konden ze krijgen op een houtwerf. En de tocht begon.

Nu sprong Leo in 't water en trok de boot voort maar waar er grachten lagen, nu ze vaarden in den vloed, was dat te gevaarlijk, Dan boomden ze getweeën. De schuif schommelde soms vervaarlijk. En go!-ven sloegen er bijwijlen in.

Ze voeren tusschen boomen, over hagen en ontmoeten booten met vluchtelingen en ook wel boeren, die gejaagd hun vee door 't water dreven.

Al van een eind hoorde Leo hulpgeroep.

— Dat is bij Petrus! zei hij tot Bert.

Petrus was inderdaad te Antwerpen. En zijn vrouw, Thilde en nog twee broertjes lagen te schreeuwen door de dakvensters. Moeder drukte dan nog een kindje van een jaar oud tegen haar borst. 't Huisje stond bijna tot aan 't dak in 't water. Leo kroop op de pannen. Hij trok de kinderen door 't dakvenster en gaf de kleinste aan Bert over. Dan hielp hij de vrouw. Er konden er nog in de boot. En Bert en Leo redden de bewoners van een tweede huisje.

Van een derde en vierde klonk het treurig noodgeschrei.

— De boot is vol, maar we keeren terug! riep Leo zoo luid hij kon.

Hij bracht de geredden weg.

En nogmaals keerden Leo en Bert terug. O, wat weerden ze zich! Ze dachten niet aan gevaar. Er was overal nood.

En den heelen Maandag zwoegde Leo voort. Hij hielp menschen om 't een en ander uit overstroomde huizen te redden.

De storm was bedaard. Maar het zag er treurig uit in de streek. En het werd nog erger. Er waren veel gaten in den Scheldedijk. En de vloed strekte zich uit

over de gemeenten Grembergen, Moerzeke met Castel en Hamme. Ook hoorde men van overstrooming te Duffel en Waelhem, in de valei van de Nethe.

Men vaarde met booten over het ondergelopen land. Anders kon men de dorpen niet meer bereiken.

Leo rustte uit bij grootmoeder en andere vluchtelingen. De menschen spraken nu veel over hem. Ze hadden **ondervonden dat Leo toch wel voor iets deugde.**

Baas Jan kwam hem bedanken. En Petrus, de dokter, die haastig uit Antwerpen was gekomen, drukte Leo de hand en had de tranen in de oogen.

Grootmoeder was fier op haar kleinzoon.

Maar Leo toonde zich niet hoogmoedig. Hij had eenvoudig de inspraak van zijn hart gevolgd.

En hij bewees nog groote diensten. Er waren nu wakkere helpers roodig. De nood was groot.

Veel menschen hadden zware schade geleden en zaten in vluchtelingenverblijven.

Soldaten kwamen om te helpen. Maar door groote gaten bleef het water vloeien. 't Was een treurig gezicht over het wijde land. Er heerschte veel droefheid. (1) lang zou men van de ramp van 25 op 26 November gedenken!

Voor Leo zou nu een heele verandering gebeuren. Dat vertellen we in een volgende boekje. De verwaarloosde jongen zou een goede toekomst te gemoet gaan.

EINDE.

BERICHT.

Daar we nu eerst een Kerstvertelling willen geven, zullen we verder over Leo vertellen in nr. 221.

BERICHT.

In den laatsten tijd werden al onze boekjes herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leverancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever A. HANS-VAN DER MEULEN, te Contich.
